

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Viktora Kučery a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobce: **A. V.**, zast. JUDr. Františkem Výmolou, advokátem se sídlem Husníkova 2080/8, Praha, proti žalovanému: **ministr vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 10. 12. 2021, č. j. 3 Ad 10/2018-36,

t a k t o:

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í:

I. Vymezení věci

[1] Kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhal zrušení v záhlaví označeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 4. 2018, č. j. MV-20188-5/SO-2018; tímto rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání stěžovatele a potvrdil rozhodnutí ředitele odboru sociálního zabezpečení Ministerstva vnitra (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 3. 1. 2018, č. j. OSZ-148309-17/D-Mš-2018. Posledně uvedeným rozhodnutím správní orgán I. stupně stanovil stěžovateli povinnost vydat bezdůvodné obohacení získané na výsluhovém příspěvku za dobu od 4. 8. 2011 do 28. 2. 2015 v celkové výši 407 290 Kč.

[2] Rozhodnutím ze dne 2. 8. 2011, č. j. 1010/2011, byl stěžovatel propuštěn ze služebního poměru, a to podle § 42 odst. 1 písm. d) zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (dále jen „zákon o služebním poměru“), neboť porušil služební slib tím, že se dopustil zavrženíhodného jednání, které má znaky trestného činu a je způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru (jednal s různými společnostmi zabývajícími se filmovou produkcí, přijímal zakázky na zajištění volných veřejných prostor a komunikací pro potřeby natáčení a na základě jejich objednávek vysílal policisty v době jejich volna mezi službami pod příslibem peněžité odměny ve výši nejméně 2 000 Kč na osobu za jednu „akci“ na různá místa, převážně na území Prahy).

[3] Stěžovatel byl pro výše uvedené jednání trestně stíhán; usnesením městského soudu ze dne 26. 3. 2014, č. j. 7 To 87/2014, bylo trestní stíhání stěžovatele zastaveno. Proti tomuto usnesení podal dovolání nejvyšší státní zástupce; usnesením Nejvyššího soudu ze dne 21. 1. 2015, č. j. 7 Tdo 1118/2014-54, bylo předchozí usnesení městského soudu zrušeno. Následným rozsudkem městského soudu ze dne 27. 3. 2015, sp. zn. 7 To 87/2014, byl stěžovatel uznán vinným z organizování přečinu zneužití pravomoci úřední osoby a zločinu podplácení k trestu zákazu činnosti spočívajícímu v zákazu výkonu zaměstnání u bezpečnostních sborů a obecní policie v trvání 5 let.

[4] Rozhodnutím ze dne 14. 8. 2014, č. j. OSZ-148309-2/Z-Že-2014, byl stěžovateli přiznán od 4. 8. 2011 výsluhový příspěvek ve výši 11 047 Kč měsíčně, od 1. 1. 2012 ve výši 11 136 Kč měsíčně, od 1. 1. 2013 ve výši 11 187 Kč měsíčně a od 1. 1. 2014 ve výši 11 210 Kč měsíčně. Rozhodnutím ze dne 18. 12. 2014, č. j. OSZ-148309/2014, byl stěžovateli zvýšen výsluhový příspěvek na 11 300 Kč měsíčně.

[5] Po odsouzení stěžovatele bylo zahájeno přezkumné řízení ve věcech služebního poměru, jehož výsledkem bylo rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 10. 2017, č. j. MV-76202-6/SO-2017, tímto rozhodnutím žalovaný zrušil rozhodnutí ředitele odboru sociálního zabezpečení Ministerstva vnitra ve věcech služebního poměru ze dne 14. 8. 2014, č. j. OSZ-148309-2/Z-Že-2014, a rozhodnutí ze dne 18. 12. 2014, č. j. OSZ-148309/2014 (rozhodnutí o přiznání výsluhového příspěvku a jeho zvýšení); toto zrušující rozhodnutí nabylo právní moci dne 9. 11. 2017. Žalovaný v citovaném rozhodnutí uvedl, že bývalý příslušník nemá nárok na výsluhový příspěvek, pokud jeho služební poměr skončil propuštěním podle § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru a byl následně na základě jednání, které vedlo k jeho propuštění, pravomocně odsouzen pro trestný čin spáchaný úmyslně [§ 157 písm. c) zákona o služebním poměru]. Jelikož byl stěžovatel odsouzen za úmyslný trestný čin, nárok na výsluhový příspěvek nemá, proto žalovaný zrušil rozhodnutí o jeho přiznání a zvýšení.

[6] Následně bylo zahájeno řízení o povinnosti vydat bezdůvodné obohacení získané na výsluhovém příspěvku v celkové částce 407 290 Kč. O této povinnosti rozhodl správní orgán I. stupně rozhodnutím ze dne 3. 1. 2018, č. j. OSZ-148309-17/D-Mš-2018; odvolání proti tomuto rozhodnutí žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím zamítl (viz výše).

pokračování

II. Rozhodnutí městského soudu

[7] Proti rozhodnutí žalovaného podal stěžovatel žalobu, kterou městský soud podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) zamítl.

[8] Městský soud odkázal na ustanovení § 213 odst. 1 zákona o služebním poměru, podle něhož se za bezdůvodné obohacení považuje prospěch získaný plněním bez právního důvodu, z neplatného právního úkonu nebo z rozhodnutí služebního funkcionáře, které bylo zrušeno, přičemž takové bezdůvodné obohacení je povinen příslušník vydat. Rozhodnutí žalovaného neshledal městský soud nepřezkoumatelným; naopak uvedl, že pro posouzení věci je zásadní to, že rozhodnutí o přiznání výsluhového příspěvku a jeho zvýšení bylo v přezkumném řízení zrušeno. Není proto podstatné, kdy se žalovaný dozvěděl o zrušení usnesení městského soudu o zastavení trestního stíhání stěžovatele. I z hlediska běhu promlčecí lhůty je zásadní to, kdy bylo rozhodnutí o přiznání výsluhového příspěvku a jeho zvýšení zrušeno.

[9] Městský soud neshledal nárok na vydání bezdůvodného obohacení promlčeným. Neoprávněně vyplacený výsluhový příspěvek není majetkovou újmou bezpečnostního sboru, ale bezdůvodným obohacením, které vzniká v souvislosti se služebním poměrem, neboť je materiálně spojeno s vyplaceným příspěvkem na službu. Jde proto o peněžitý nárok podle § 207 odst. 1 zákona o služebním poměru, který se promlčuje ve tříleté promlčecí lhůtě. Ta běží od okamžiku, kdy mohlo být právo uplatněno poprvé (§ 206 odst. 1 zákona o služebním poměru). Sama skutečnost, že usnesení městského soudu o zastavení trestního stíhání bylo zrušeno Nejvyšším soudem, ani odsuzující rozsudek městského soudu nejsou právním titulem pro uplatnění nároku na vydání bezdůvodného obohacení. Okamžik vzniku bezdůvodného obohacení je teprve právní moc rozhodnutí, kterým bylo rozhodnutí o přiznání výsluhového příspěvku a jeho zvýšení zrušeno. Až tímto okamžikem se vyplacené částky výsluhového příspěvku staly bezdůvodným obohacením (do té doby existoval právní titul pro jeho vyplácení).

[10] Stejně tak městský soud nepřisvědčil argumentaci stěžovatele, podle níž je rozhodnutí o vydání bezdůvodného obohacení předčasné, neboť dosud nebylo ukončeno řízení o přiznání výsluhového příspěvku. Městský soud uvedl, že žádost stěžovatele byla zcela vyčerpána rozhodnutím o přiznání výsluhového příspěvku, následným zrušujícím rozhodnutím žalovaného bylo rozhodnutí o přiznání výsluhového příspěvku bez dalšího zrušeno. Již jednou ukončené řízení nebylo znovu otevřeno a věc nebyla žalovanému vrácena k dalšímu řízení. Po zrušení rozhodnutí o přiznání výsluhového příspěvku tak není třeba vydávat jakékoli další rozhodnutí, jímž by bylo předchozí (již ukončené) řízení zastaveno. Rovněž nejde o retroaktivitu (zpětnou účinnost), neboť stěžovatel již v době přiznání výsluhového příspěvku fakticky podmínky pro jeho přiznání nesplňoval.

III. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[11] Proti rozsudku městského soudu podal stěžovatel kasační stížnost, ve které namítal, že součástí přezkumu napadeného rozhodnutí o povinnosti vydat bezdůvodné obohacení je také přezkum rozhodnutí, které mu předchází (rozhodnutí, které zrušilo rozhodnutí

o přiznání výsluhového příspěvku). Jelikož se žalobou napadené rozhodnutí opírá právě o rozhodnutí, kterým bylo v přezkumném řízení zrušeno rozhodnutí o přiznání výsluhového příspěvku a jeho zvýšení, měl se městský soud zabývat také tímto rozhodnutím.

[12] Stěžovatel také uvedl, že rozhodnutí v přezkumném řízení nemohlo zrušit rozhodnutí o přiznání výsluhového příspěvku, neboť nebyly splněny podmínky § 193 zákona o služebním poměru. Zejm. ke dni vydání přezkoumávaného rozhodnutí neexistoval rozpor se zákonem – v době vydání přezkoumávaného rozhodnutí stěžovatel splňoval všechny předpoklady pro přiznání výsluhového příspěvku, skutkové a právní okolnosti pro zrušení rozhodnutí o přiznání výsluhového příspěvku (trestní odsouzení) nastaly až po vydání pravomocného rozhodnutí o přiznání příspěvku. Stěžovatel je tak toho názoru, že nebyly splněny podmínky pro zrušení rozhodnutí o přiznání výsluhového příspěvku. Žalovaný tak retroaktivně zasahuje do zákonného rozhodnutí na základě skutkových okolností nastalých až po jeho vydání. Není tedy pravdou, že by stěžovatel v době vydání rozhodnutí o přiznání výsluhového příspěvku fakticky podmínky pro jeho přiznání nesplňoval. Opačný závěr soudu považoval stěžovatel za nepřezkoumatelný pro nedostatek odůvodnění.

[13] Stěžovatel nesouhlasil s posouzením městského soudu, podle něhož napadené rozhodnutí není předčasné. Zdůraznil, že podáním žádosti o přiznání výsluhového příspěvku bylo zahájeno řízení, které v důsledku zrušení rozhodnutí o přiznání výsluhového příspěvku dosud není ukončeno. V dané věci tak absentuje meritorní, případně procesní rozhodnutí, kterým by bylo řízení o žádosti stěžovatele ukončeno. Neukončením tohoto řízení je stěžovateli odepřeno právo na soudní přezkum rozhodnutí o jeho žádosti. Stěžovatel také uvedl, že rozhodnutí vydané v přezkumném řízení nelze považovat za rozhodnutí o jeho žádosti, neboť toto rozhodnutí bylo vydáno podle § 193 zákona o služebním poměru, má přezkumnou povahu; nejedná se o rozhodnutí ve věci samé, tj. o rozhodnutí o podané žádosti.

[14] Dále stěžovatel namítal, že žalovaný uplatnil nárok na vydání bezdůvodného obohacení u stěžovatele až žalobou napadeným rozhodnutím (ze dne 11. 4. 2018, č. j. MV-20188-5/SO-2018). Žalovaný však může požadovat vydání bezdůvodného obohacení podle § 207 odst. 1 zákona o služebním poměru pouze ve lhůtě tří let od okamžiku, kdy se dozvěděl, že bezdůvodné obohacení vzniklo a kdo za něj odpovídá. Tyto skutečnosti mohl žalovaný zjistit z usnesení Nejvyššího soudu ze dne 21. 1. 2015, č. j. 7 Tdo 1118/2014-54, kterým bylo zrušeno usnesení městského soudu o zastavení trestního stíhání stěžovatele, popř. z rozsudku městského soudu ze dne 27. 3. 2015, sp. zn. 7 To 87/2014. Obě rozhodnutí však byla vydána před více než třemi lety před vydáním rozhodnutí, kterým žalovaný požadoval vydání bezdůvodného obohacení. Napadené rozhodnutí pak neobsahuje rozhodné skutečnosti, na základě kterých by bylo možné dovodit, kdy bezdůvodné obohacení vzniklo a v jaké výši.

[15] Závěrem stěžovatel uvedl, že napadený rozsudek městského soudu považuje za nepřezkoumatelný, neboť městský soud se dostatečně nevypořádal s uplatněnými námitkami. Stejně tak považuje stěžovatel za nepřezkoumatelné rozhodnutí žalovaného.

pokračování

[16] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že stěžovatel neuvedl v kasační stížnosti žádnou novou argumentaci, žalovaný proto odkázal na odůvodnění napadeného rozsudku městského soudu. Nad rámec tohoto odkazu žalovaný uvedl, že rozhodnutím vydaným v přezkumném řízení bylo předchozí rozhodnutí o přiznání výsluhového příspěvku a jeho zvýšení zrušeno bez dalšího, tj. aniž by byla věc vrácena služebnímu funkcionáři k dalšímu řízení; toto rozhodnutí je pravomocné, stěžovatel proti němu nijak nebrojil. Žalovaný tak uzavřel, že se o bezdůvodné obohacení skutečně jedná, neboť stěžovateli neměl být výsluhový příspěvek vůbec přiznán. Navrhl proto, aby Nejvyšší správní soud podanou kasační stížnost zamítl.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[17] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, a stěžovatel je řádně zastoupen. Poté přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, a dospěl k následujícímu závěru.

[18] Kasační stížnost není důvodná.

[19] Před samotným posouzením námitek uvedených v kasační stížnosti Nejvyšší správní soud konstatuje, že napadený rozsudek splňuje kritéria přezkoumatelnosti. Jedná se o rozhodnutí opřené o dostatek důvodů, z nichž jsou závěry městského soudu zřejmé. Městský soud se dostatečně vypořádal se všemi námitkami uvedenými v žalobě. Skutečnost, že stěžovatel s věcným hodnocením městského soudu nesouhlasí, nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí nezpůsobuje. Nejvyšší správní soud nehledal nepřezkoumatelným ani žalobou napadené rozhodnutí; toto rozhodnutí obsahuje veškeré zákonné náležitosti, jakož i rozhodné skutečnosti, ze kterých zcela jednoznačně vyplývá, kdy bezdůvodné obohacení vzniklo (právní mocí rozhodnutí vydaného v přezkumném řízení, kterým bylo zrušeno rozhodnutí o přiznání výsluhového příspěvku a jeho zvýšení) a v jaké výši (407 290 Kč).

[20] Podstatu kasační stížnosti tak tvoří v zásadě dva okruhy námitek. Prvním z nich stěžovatel brojil proti rozhodnutím, která rozhodnutí o povinnosti vydat bezdůvodné obohacení předcházela; druhý okruh námitek se pak týkal otázky promlčení nároku na vydání bezdůvodného obohacení.

[21] Pokud jde o zmiňovaný první okruh námitek, stěžovatel v kasační stížnosti namítal, že městský soud měl posoudit nejen zákonnost rozhodnutí o povinnosti vydat bezdůvodné obohacení, ale také rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zrušeno rozhodnutí o přiznání výsluhového příspěvku a jeho zvýšení (rozhodnutí ze dne 12. 10. 2017, č. j. MV-76202-6/SO-2017). S tímto náhledem stěžovatele však nelze souhlasit.

[22] Předmětem řízení u městského soudu, jehož výsledkem byl kasační stížností napadený rozsudek, bylo rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 4. 2018, č. j. MV-20188-5/SO-2018, tj. rozhodnutí týkající se povinnosti stěžovatele vydat

bezduvodné obohacení, nikoli rozhodnutí vydané v přezkumném řízení, kterým žalovaný zrušil rozhodnutí o přiznání výsluhového příspěvku a jeho zvýšení.

[23] Proti rozhodnutí vydanému v přezkumném řízení lze podle § 193 odst. 5 věty první zákona o služebním poměru podat rozklad. Následné rozhodnutí o podaném rozkladu je možno napadnout žalobou podle § 65 s. ř. s. [k tomu srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2015, č. j. 6 As 89/2015-51, a ze dne 10. 10. 2013, č. j. 4 As 72/2013-42; byť se jedná o rozsudky zabývající se soudním přezkumem rozhodnutí vydaných v přezkumném řízení podle zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), obecné závěry týkající se soudního přezkumu vydaných rozhodnutí jsou aplikovatelné i na nyní posuzovanou věc – viz také rozsudek NSS ze dne 5. 5. 2021, č. j. 1 As 46/2021-30, v němž Nejvyšší správní soud při přezkumu obdobné věci odkazoval právě na samostatný přezkum rozhodnutí, kterým bylo zrušeno rozhodnutí o přiznání výsluhového příspěvku (bod 28)].

[24] V projednávané věci stěžovatel proti rozhodnutí, kterým žalovaný v přezkumném řízení zrušil rozhodnutí o přiznání výsluhového příspěvku a jeho zvýšení, rozklad nepodal, jak vyplývá z obsahu spisu. Skutečnost, že žalobou napadené rozhodnutí v nyní projednávané věci „se opírá“ o předchozí rozhodnutí vydané v přezkumném řízení, rozhodně neznamená, že by součástí přezkumu rozhodnutí o povinnosti vydat bezduvodné obohacení mělo být také předchozí rozhodnutí vydané v přezkumném řízení. Městský soud se tak nemohl zabývat tím, zda byly či nebyly splněny předpoklady pro zrušení rozhodnutí o přiznání výsluhového příspěvku v přezkumném řízení, jak stěžovatel namítal v podané kasační stížnosti. Nadto lze uvést, že stěžovatelova argumentace týkající se retroaktivního zásahu žalovaného (vůči zákonnému rozhodnutí v přezkumném řízení na základě skutkových okolností nastalých až po jeho vydání) naprosto pomíjí, že skutkovým základem, od kterého se odvíjelo jak stěžovatelovo odsouzení, tak i následné rozhodnutí vydané v přezkumném řízení (zrušení rozhodnutí o přiznání výsluhového příspěvku a jeho zvýšení), bylo jednání, kterého se stěžovatel dopustil v době, kdy byl příslušníkem Policie České republiky – tj. před vydáním rozhodnutí v přezkumném řízení; v tomto ohledu tedy o žádném retroaktivním zásahu uvažovat nelze. Námitky stěžovatele týkající se rozhodnutí vydaného v přezkumném řízení proto nemohou být úspěšné.

[25] Ke zmiňovanému prvnímu okruhu stěžovatelových námitek lze přiřadit také argumentaci týkající se předčasnosti rozhodnutí žalovaného. Stěžovatel namítal, že v důsledku zrušujícího rozhodnutí vydaného v přezkumném řízení není o jeho žádosti o přiznání výsluhového příspěvku dosud rozhodnuto; správní orgán I. stupně a žalovaný tak předčasně rozhodli o povinnosti vydat bezduvodné obohacení. Ani tato námitka ve své podstatě nemíří proti rozhodnutí žalovaného, ale fakticky se týká odlišného řízení, a sice řízení o žádosti stěžovatele o přiznání výsluhového příspěvku. Nejvyšší správní soud se proto nemohl zabývat tím, zda měl konkrétní služební funkcionář po vydání zrušujícího rozhodnutí v přezkumném řízení pokračovat v řízení o žádosti stěžovatele či nikoli. Nemohl tak posoudit ani to, zda v důsledku postupu (resp. nečinnosti) služebního funkcionáře bylo či nebylo stěžovateli upřeno právo na soudní přezkum.

pokračování

[26] Pro účely nyní posuzované věci je podstatné toliko to, že rozhodnutí o přiznání výsluhového příspěvku a jeho zvýšení bylo v přezkumném řízení zrušeno. Neexistuje tak žádný titul, na základě kterého měl (má) být stěžovateli výsluhový příspěvek vyplácen. S právní mocí zrušujícího rozhodnutí vydaného v přezkumném řízení odpadl právní důvod plnění, neboť rozhodnutí služebního funkcionáře o přiznání výsluhového příspěvku bylo zrušeno; k tomu srov. rozsudek NSS ze dne 16. 11. 2022, č. j. 6 As 162/2021-46).

[27] Zákon o služebním poměru v § 213 zcela jasně stanoví, že za *bezdůvodné obohacení se považuje prospěch získaný plněním bez právního důvodu, z neplatného právního úkonu nebo z rozhodnutí služebního funkcionáře, které bylo zrušeno*; důraz přidán NSS. Podle odst. 2 téhož ustanovení je *bezpečnostní sbor nebo příslušník, který získá bezdůvodné obohacení, povinen je vydat*. Z vyplaceného výsluhového příspěvku se tak stává bezdůvodné obohacení právě okamžikem zrušení rozhodnutí o přiznání výsluhového příspěvku, resp. právní mocí tohoto rozhodnutí, jak již Nejvyšší správní soud uvedl např. v rozsudku ze dne 5. 5. 2021, č. j. 1 As 46/2021-30. Tento okamžik (tj. právní moc zrušujícího rozhodnutí vydaného v přezkumném řízení) je zcela zásadní skutečností pro posouzení nároku na vydání bezdůvodného obohacení spočívajícího ve vyplaceném výsluhovém příspěvku.

[28] Od tohoto okamžiku se odvíjí také běh promlčecí lhůty ve smyslu § 207 odst. 1 zákona o služebním poměru, podle něhož *lhůta pro uplatnění peněžitých nároků ze služebního poměru činí 3 roky, není-li stanoveno jinak*. Nárok na vrácení bezdůvodného obohacení je totiž peněžitým nárokem ze služebního poměru, jak zcela správně uzavřel městský soud (shodně srov. shora uvedený rozsudek NSS č. j. 6 As 162/2021-46, bod [51]).

[29] Nelze proto souhlasit se stěžovatelem, že se žalovaný o bezdůvodném obohacení musel dozvědět již z usnesení Nejvyššího soudu, kterým bylo zrušeno usnesení městského soudu o zastavení trestního stíhání stěžovatele, či z rozsudku městského soudu, kterým byl stěžovatel odsouzen. Částky vyplacené na výsluhovém příspěvku se staly bezdůvodným obohacením teprve právní mocí rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 10. 2017, č. j. MV-76202-6/SO-2017, které bylo vydáno v přezkumném řízení, přičemž právní moc nastala až dne 9. 11. 2017. Teprve od tohoto okamžiku tedy bylo možné se nároku na vydání bezdůvodného obohacení dovolávat (počala plynout tříletá promlčecí lhůta). V této tříleté promlčecí lhůtě přitom rozhodl jak správní orgán I. stupně (rozhodnutí ze dne 3. 1. 2018, č. j. OSZ-148309-17/D-Mš-2018), tak i žalovaný (rozhodnutí ze dne 11. 4. 2018, č. j. MV-20188-5/SO-2018). Ani druhý okruh stěžovatelových námitek týkající se promlčení nároku na vydání bezdůvodného obohacení tak není důvodný.

[30] Nejvyšší správní soud uzavírá, že stěžovatel v důsledku svého jednání, za které byl odsouzen, nárok na přiznání výsluhového příspěvku nemá [§ 157 písm. c) zákona o služebním poměru]. Městský soud tudíž dospěl ke správnému závěru o zákonnosti rozhodnutí žalovaného o povinnosti vydat bezdůvodné obohacení spočívající ve vyplaceném výsluhovém příspěvku.

V. Závěr a náklady řízení

[31] Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[32] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 17. února 2023

JUDr. Viktor Kučera
předseda senátu